

Såfremt en virksomhed eller person vil forlade sig på oplysninger indhentet af en finansiel virksomhed etableret i et land udenfor EU, jf. lovforslagets § 16, stk. 2, og den pågældende virksomhed er etableret i et land, der ikke figurerer på den af Kommissionen udarbejdede liste, er det virksomhedens eller personens eget ansvar at vurdere, hvorvidt den finansielle virksomhed er underlagt krav om kundekendskab m.v., der svarer til kravene i 3. hvidvaskdirektiv. De af loven omfattede virksomheder og personer skal over for tilsynsmyndigheden kunne begrunde denne vurdering.

Se tilsvarende bemærkningerne til § 17, stk. 3, og § 22.

Nr. 2 undtager også virksomheder, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked i en eller flere medlemsstater og virksomheder fra tredjeland, der er underlagt tilsvarende oplysningskrav.

Ifølge direktivet er kun indenlandske offentlige myndigheder undtaget, jf. nr. 3.

Stk. 2. Af direktivets præambel nr. 23 fremgår det, at advokater selv skal identificeres af det kontoførende institut, og at advokater selv skal identificere deres klient, som har midler på klientkontoen. Klienten er således den reelle ejer af kontoen

Der skal efter stk. 3 altid indhentes information for at fastslå, at kunden er omfattet af undtagelserne.

Stk. 4. Se bemærkninger til § 20, stk. 3.

Til § 22

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 12, som foreskriver, at Kommissionen på baggrund af beslutning fra udvalget nedsat i medfør af direktivets artikel 41 kan beslutte, at virksomheder og personer omfattet af denne lov ikke kan anvende undtagelsen i § 21 over for kredit- og finansieringsinstitutter eller børsnoterede virksomheder eller andre enheder fra et tredjeland, når disse ikke opfylder betingelserne i henhold til 3. hvidvaskdirektiv.

Hvis Kommissionen, i overensstemmelse med direktivets artikel 40 (4), har truffet beslutning om at undtage et land, kan oplysninger indhentet af virksomheder, der er etableret i dette land, ikke lægges til grund som en opfyldelse af legitimationskravet.

Det følger af artikel 40 (4) i 3. hvidvaskdirektiv, at Kommissionen kan træffe beslutning om, at et land uden for EU ikke har regler om kundekendskab m.v. svarende til 3. hvidvaskdirektiv eller ikke fører tilsyn med reglernes overholdelse svarende til 3. hvidvaskdirektiv. Såfremt Kommissionen træffer beslutning om, at et land ikke lever op til dette, skal Kommissio-

nen offentliggøre en negativliste, der indeholder det/de pågældende lande.

Listen vil alene indeholde de lande, hvor Kommissionen har taget konkret stilling til, at det/de pågældende lande ikke har regler eller fører tilsyn med disse regler svarende til 3. hvidvaskdirektiv. Der kan ikke slutes modsætningsvist fra listen. Listen kan således ikke tages til udtryk for, at lande, der ikke figurerer på listen, har regler eller tilsyn svarende til 3. hvidvaskdirektiv.

Det er ikke muligt i nationalt regi at udarbejde den af Finansrådet efterspurgte liste.

Såfremt en virksomhed eller person vil forlade sig på oplysninger indhentet af en finansiel virksomhed etableret i et land udenfor EU, jf. lovforslagets § 16, stk. 2, og den pågældende virksomhed er etableret i et land, der ikke figurerer på den af Kommissionen udarbejdede liste, er det virksomhedens eller personens eget ansvar at vurdere, hvorvidt den finansielle virksomhed er underlagt krav om kundekendskab m.v., der svarer til kravene i 3. hvidvaskdirektiv. De af loven omfattede virksomheder og personer skal over for tilsynsmyndigheden kunne begrunde denne vurdering.

Se tilsvarende bemærkningerne til § 17, stk. 3, og § 21, stk. 1, nr. 1.

Til § 23

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 30 samt FATFs anbefaling nr. 10. Bestemmelsen er i det væsentligste i overensstemmelse med betænkningens § 15 og den gældende lovs § 9. Det er dog tilføjet i stk. 2, at oplysningerne skal kunne fremfindes samlet.

Af hensyn til efterforskningsmulighederne og bevisligheden foreslås det i stk. 1 at videreføre den gældende bestemmelse om, at oplysninger vedrørende identitet og transaktioner opbevares i en periode på mindst 5 år fra henholdsvis kundeforholdets ophør og transaktionens gennemførelse.

Perioden på 5 år svarer i øvrigt til den almindelige frist for opbevaring af regnskabsmateriale efter bogføringslovens § 10, stk. 1, jf. lov nr. 1006 af 23. december af 1998.

Ikke alle dokumenter eller registreringer behøver at blive opbevaret. Alene oplysninger, der har en vis betydning, som f.eks. dokumenter, telefonnotater m.v. af ordregivende karakter samt kontooversigter, bør opbevares. Hvis f.eks. et lånetilbud ikke bliver effektueret, skal tilbuddet ikke opbevares. Hvis der er tale om en låneaftale, skal eksempelvis lånedokumentet opbevares i mindst 5 år efter indfrielse af lånet.